HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

12 februarie 2020*

„Funcție publică – Agenți temporari – Pensie – Decizie de stabilire a drepturilor de pensie – Fișe de pensie – Acțiune în anulare – Termen de introducere a unei reclamații – Tardivitate – Act pur confirmativ – Inadmisibilitate parțială – Restituire a plății nedatorate – Încadrare în grad și în treaptă – Factor de multiplicare – Revocarea unui act afectat de nelegalitate – Încredere legitimă – Termen rezonabil”

În cauza T-605/18,

ZF, reprezentat de J.-N. Louis, avocat,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de B. Mongin și de L. Radu Bouyon, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită anularea notei din 30 noiembrie 2017 prin care Oficiul pentru Administrarea și Plata Drepturilor Individuale (PMO) al Comisiei a modificat, cu începere de la 1 aprilie 2015, drepturile de pensie pentru limită de vârstă ale reclamantului, precum și a notei din 31 ianuarie 2018, prin care acesta a comunicat reclamantului cuantumul soldului creanțelor Uniunii Europene față de el,

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii S. Gervasoni (raportor), președinte, L. Madise și R. da Silva Passos, judecători,

grefier: doamna M. Marescaux, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 7 noiembrie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Articolul 5 alineatul (1) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea aplicabilă înainte de modificarea sa prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 de modificare a Statutului funcționarilor Comunităților Europene, precum și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai acestor Comunități (JO 2004, L 124, p. 1) (denumit în continuare „fostul statut”), prevedea patru categorii de posturi desemnate în ordine ierarhică descrescătoare prin literele „A”, „B”, „C” și „D”. Categoria A cuprindea opt grade, de la gradul A 8, care era gradul cel mai mic, până la gradul A 1, care era gradul cel mai înalt.

2 Articolul 5 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea rezultată din Regulamentul nr. 723/2004 (denumit în continuare „statutul”), are următorul cuprins:

„(1) Posturile reglementate de Statutul funcționarilor se clasifică, în funcție de natura și importanța funcțiilor la care se raportează, într-o grupă de funcții de administratori (denumită în continuare „AD”) […].

(2) Grupa de funcții AD cuprinde douăsprezece grade, corespunzătoare funcțiilor de conducere, de concepție și de studiu, precum și funcțiilor de natură lingvistică sau științifică. […]”

3 Articolul 44 primul paragraf din statut prevede:

„Funcționarul cu o vechime de doi ani într-o treaptă a gradului său accede în mod automat la treapta următoare a gradului respectiv […]”.

4 Articolul 66 din statut cuprinde un tabel prin care este stabilit salariul lunar de bază pentru fiecare grad și fiecare treaptă aferente grupei de funcții AD. Acest tabel cuprinde, pentru fiecare grad, cinci trepte, cu singura excepție a gradului 16, care numără numai trei trepte. Tabelul care figura la articolul 66 din fostul statut cuprindea, în ceea ce privește categoria A, două trepte pentru gradul A 8, șase trepte pentru fiecare dintre gradele A 7, A 2 și A 1 și opt trepte pentru fiecare dintre gradele A 6, A 5, A 4 și A 3.

5 Articolul 107a din statut are următorul cuprins:

„În anexa XIII sunt prevăzute dispoziții tranzitorii.”

6 Articolul 1 alineatul (1) din anexa XIII la statut prevede:

„(1) În perioada cuprinsă între 1 mai 2004 și 30 aprilie 2006, alineatele (1) și (2) ale articolului 5 din statut se înlocuiesc cu următorul text:

«(1) Posturile reglementate de statut se clasifică, în funcție de natura și de nivelul funcțiilor cărora le corespund, în patru categorii desemnate în ordine ierarhică descrescătoare prin literele A*, B*, C*, D*.

(2) Categoria A* cuprinde douăsprezece grade, categoria B* nouă grade, categoria C* șapte grade, iar categoria D* cinci grade.»”

7 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din anexa XIII la statut, la 1 mai 2004, sub rezerva articolului 8 din aceeași anexă, vechile grade A 1, A 2, A 3, A 4, A 5, A 6, A 7 și A 8 ale funcționarilor care se află într-una din situațiile administrative menționate la articolul 35 din statut se redenumesc, respectiv, A*

16, A*15, A*14, A*12, A*11, A*10, A*8 și A*7. Este vorba despre grade intermediare. Astfel, articolul 8 alineatul (1) din aceeași anexă prevede printre altele că, cu efect de la 1 mai 2006, gradele menționate mai sus sunt redenumite, respectiv, AD 16, AD 15, AD 14, AD 12, AD 11, AD 10, AD 8 și AD 7.

8 Articolul 2 alineatul (2) din anexa XIII la statut prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor articolului 7 din prezenta anexă, salariul lunar de bază este stabilit pentru fiecare grad și fiecare treaptă în conformitate cu tabelele următoare (valori exprimate în euro).”

9 Articolul 2 alineatul (2) din anexa XIII la statut cuprinde, în continuare, patru tabele, unul pentru fiecare dintre vechile categorii A, B, C și D. Mai concret, în tabelul referitor la vechea categorie A apare, cu caractere aldine, un salariu lunar de bază pentru fiecare dintre diferitele trepte ale gradelor intermediare A*16 - A*5, care corespunde salariului lunar de bază prevăzut pentru același grad și aceeași treaptă în tabelul care figurează la articolul 66 din statut.

10 Pentru toate gradele intermediare, cu excepția gradelor A*13, A*9, A*6 și A*5, tabelul în discuție cuprinde de asemenea următoarele indicații suplimentare:

– pentru fiecare grad intermediar nou, gradul corespunzător din vechea categorie A;

– tot cu caractere aldine, un salariu lunar de bază și pentru treptele a șasea - a opta, în măsura în care gradul corespunzător din vechea categorie A cuprindea astfel de trepte; aceste sume nu au echivalent în tabelul care figurează la articolul 66 din statut;

– sub fiecare salariu lunar de bază cu caractere aldine este indicată o cifră cu caractere italice; se precizează, într-o primă notă de subsol, că aceste cifre „corespund vechilor salarii stabilite la articolul 66 din [fostul] statut” și că „sunt menționate cu titlu explicativ și nu au nici o valoare juridică”; cifrele cu caractere italice indică, în toate cazurile, o sumă mai mică decât cea indicată deasupra cu caractere aldine;

– sub cifrele cu caractere italice, un al treilea rând care indică o cifră care este, în toate cazurile, subunitară; într-o a doua notă de subsol, se precizează: „Al treilea rând referitor la treptele corespunzătoare fiecărui grad vechi reprezintă un coeficient egal cu raportul dintre valorile salariului de bază înainte și după 1 mai 2004”; în toate cazurile, cifra indicată pe rândul al treilea corespunde rezultatului împărțirii sumei indicate cu caractere italice imediat deasupra (al doilea rând) la suma indicată cu caractere aldine pe primul rând.

11 Cifra indicată pe rândul al treilea pentru gradul A*12 treapta a șasea este 0,9426565.

12 Articolul 7 din anexa XIII la statut are următorul cuprins:

„Salariul lunar de bază al funcționarilor recrutați înainte de 1 mai 2004 se stabilește conform următoarelor reguli:

1. Salariului lunar de bază plătit fiecărui funcționar nu i se aduce nicio modificare în urma schimbării denumirii gradelor efectuate în aplicarea articolului 2 alineatul (1).

2. La 1 mai 2004 se calculează pentru fiecare funcționar un factor de multiplicare. Acesta este egal cu raportul dintre salariul lunar de bază plătit funcționarului înainte de 1 mai 2004 și valoarea aplicabilă definită la articolul 2 alineatul (2).

Salariul lunar de bază plătit funcționarului la 1 mai 2004 este egal cu produsul înmulțirii valorii aplicabile cu factorul de multiplicare.

Acest factor de multiplicare se aplică pentru a se stabili salariul lunar de bază al funcționarului în cazul avansării în treaptă sau al actualizării remunerațiilor.

[…]

5. Fără a aduce atingere alineatului (3), prima promovare obținută de fiecare funcționar după 1 mai 2004 determină, în funcție de categoria la care se încadra înainte de 1 mai 200[4] și conform treptei în care era încadrat la data la care promovarea sa produce efecte, o creștere a salariului lunar de bază […]

6. La această primă promovare se stabilește un nou factor de multiplicare. Acest factor de multiplicare este egal cu raportul dintre noile salarii de bază care rezultă din aplicarea alineatului (5) și valoarea aplicabilă menționată la articolul 2 alineatul (2) din prezenta anexă. Sub rezerva alineatului (7), acest factor de multiplicare se aplică la avansarea în treaptă și la ajustarea salariilor.

[…]”

13 Articolul 8 alineatul (2) din anexa XIII la statut are următorul cuprins:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 7 din prezenta anexă, salariile de bază lunare sunt stabilite pentru fiecare grad și fiecare treaptă pe baza tabelului de la articolul 66 din statut. În ceea ce privește funcționarii recrutați înainte de 1 mai 2004, până la data la care produce efecte prima lor promovare de care beneficiază după data de 1 mai 2004 li se aplică următorul tabel: [acest tabel prevedea, la 1 aprilie 2015, pentru gradul AD 12 treapta a opta, un salariu lunar de bază de 13 322,22 euro]”.

14 Articolul 10 alineatul (1), articolul 20 alineatul (2) și articolul 20 alineatul (4) din Regimul aplicabil celorlalți agenți (denumit în continuare „RAA”) prevăd că articolul 5 alineatele (1) și (2), articolul 66 și, respectiv, articolul 44 din statut se aplică prin analogie agenților temporari.

15 Articolul 1 din anexa la RAA, intitulată „Măsuri tranzitorii aplicabile agenților care intră sub incidența [RAA]”, prevede că dispozițiile anexei XIII la statut se aplică prin analogie celorlalți agenți în funcție la data de 30 aprilie 2004.

Istoricul cauzei

16 Prin contractul semnat la 11 noiembrie 1999, cu efect de la 15 noiembrie 1999, reclamantul a fost angajat de Consiliul Uniunii Europene în calitate de agent temporar. Cu începere de la 1 ianuarie 2000, reclamantul a fost încadrat în categoria A gradul 4 treapta a patra.

17 Cu ocazia reformei rezultate din Regulamentul nr. 723/2004 (denumită în continuare „reforma din 2004”), sistemul carierelor a fost modificat. Statutul, astfel cum a rezultat în urma acestei reforme, a instituit un sistem de carieră în care categoriile de posturi A, B, C și D au fost regrupate în două grupe de funcții, AD și AST. Acestui nou sistem îi corespundea o nouă grilă de salarii. Grila de salarii aplicată anterior reformei din 2004 prevedea până la opt trepte pentru anumite grade ale uneia dintre cele patru categorii de posturi, în timp ce grila introdusă în anul 2004 a fost modificată pentru a avea mai multe grade (șaisprezece), fiecare având un număr mai restrâns de trepte (până la cinci). A fost prevăzută o tranziție progresivă între cele două sisteme. Salariile funcționarilor și ale agenților încadrați în muncă au rămas neschimbate, însă au fost calculate prin raportare la noua grilă de salarii. Pentru a permite această menținere, a fost aplicat un factor de multiplicare. Este vorba despre o cifră cuprinsă între 0 și 1, care reprezintă raportul dintre salariul plătit funcționarului sau agentului și salariul pe care l-ar fi primit în conformitate cu grila de salarii instituită prin reforma din 2004.

18 La 1 mai 2004, când a intrat în vigoare noua grilă de salarii, încadrarea reclamantului, și anume gradul A 4 treapta a șasea, a fost schimbată cu gradul A*12 treapta a șasea, cu un factor de multiplicare de 0,9426565, în conformitate cu tabelul referitor la vechea categorie A care figurează la articolul 2 alineatul (2) din anexa XIII la statut (a se vedea punctele 8-11 de mai sus).

19 La 1 mai 2006, gradul reclamantului a fost redenumit AD 12 (a se vedea punctul 7 de mai sus).

20 La 1 noiembrie 2007, reclamantul a fost încadrat în gradul AD 12 treapta a opta, după ce a beneficiat de o a doua avansare în treaptă de la intrarea în vigoare a reformei din 2004.

21 În urma transferului către Serviciul European de Acțiune Externă (SEAE) al anumitor servicii și funcții care reveneau până la acel moment Secretariatului General al Consiliului, reclamantul a făcut el însuși obiectul unui transfer la SEAE începând din octombrie 2011. Acesta și-a păstrat gradul și treapta, și anume gradul AD 12 treapta a opta, precum și vechimea în treaptă avută la 1 noiembrie 2007.

22 Reclamantului, căruia până la acel moment îi fusese aplicat un factor de multiplicare cu valoarea de 0,9426565, i-a fost aplicat, începând cu fișa sa de remunerație din februarie 2013, un factor de multiplicare cu valoarea 1. O corecție retroactivă a fost de asemenea aplicată în această privință pentru perioada dintre octombrie 2011 și ianuarie 2013. Ca urmare a acestei corecții retroactive, reclamantului i s-a plătit o sumă suplimentară de 7 948,81 euro în luna februarie 2013.

23 La 2 iulie 2013, reclamantul a fost numit șef al Colegiului European de Securitate și Apărare (CESA), fiind menținut cu gradul AD 12 treapta a opta. El a ocupat acest post până la 31 decembrie 2014, apoi a fost din nou încadrat în muncă la SEAE de la 1 ianuarie la 31 martie 2015.

24 Reclamantul a ieșit la pensie la 1 aprilie 2015.

25 Prin nota din 6 martie 2015, Oficiul pentru Administrarea și Plata Drepturilor Individuale (PMO) al Comisiei Europene a stabilit drepturile de pensie pentru limită de vârstă ale reclamantului (notă denumită în continuare „nota din 6 martie 2015”). PMO a luat în considerare perioada lucrată, și anume de la 15 noiembrie 1999 până la 31 martie 2015. Reclamantul a fost încadrat în treapta a cincea a gradului AD 12. Totuși, a fost aplicat un coeficient corector cu valoarea de 1,1314352 pentru ca, în pofida acestei modificări a treptei, salariul luat în considerare la calculul pensiei să fie identic cu salariul pe care îl primea reclamantul la data pensionării sale (denumit în continuare „salariul de bază”). Salariul de bază al reclamantului corespundea celui aferent gradului AD 12 treapta a opta, astfel cum reieșea din tabelul care figura la articolul 8 alineatul (2) din anexa XIII la statut, adică o sumă de 13 322,22 euro (a se vedea punctul 13 de mai sus), această sumă nefiind redusă, întrucât reclamantului i-a fost aplicat un factor de multiplicare cu valoarea 1 începând din februarie 2013 (a se vedea punctul 22 de mai sus).

26 Pensia plătită ulterior reclamantului a fost conformă cu cea indicată în nota din 6 martie 2015.

27 Cu ocazia plății pensiei din noiembrie 2015, PMO a menționat pe fișa de pensie a reclamantului existența unei sume plătite în exces, rezultată din salariile care îi fuseseră plătite în perioada cuprinsă între octombrie 2011 și martie 2015, această sumă plătită în exces fiind corespunzătoare unei creanțe a Uniunii Europene față de reclamant în valoare de 22 896,98 euro.

28 Începând din februarie 2016 a fost aplicată o reținere lunară de 715,33 euro.

29 Pe de altă parte, prin decizia din 21 februarie 2013, reclamantul a beneficiat de o prelungire a acordării alocației pentru creșterea copilului pentru fiica sa pentru perioada cuprinsă între 1 martie 2012 și 28 februarie 2014. Reclamantul a continuat însă să primească alocația pentru creșterea copilului până în martie 2015.

30 Cu ocazia plății pensiei din iunie 2017, PMO a menționat pe fișa de pensie a reclamantului existența unei sume plătite în exces în perioada cuprinsă între martie 2014 și martie 2015, corespunzătoare unei creanțe a Uniunii față de reclamant, în temeiul alocației pentru creșterea copilului, în valoare totală de 10 196,51 euro.

31 PMO i-a adresat de asemenea reclamantului o scrisoare la data de 16 iunie 2017. În această scrisoare, PMO menționa suma de 10 196,51 euro și prezenta un grafic care prevedea aplicarea unei rețineri lunare de 728,32 euro între august 2017 și iulie 2018.

32 Prin scrisoarea din 19 octombrie 2017, reclamantul a solicitat PMO să pună capăt reținerilor care erau aplicate pensiei sale (scrisoare denumită în continuare „scrisoarea din 19 octombrie 2017").

33 Prin nota din 23 noiembrie 2017, ca răspuns la scrisoarea din 19 octombrie 2017, PMO a precizat, printre altele, că reclamantului îi fusese aplicat, fără ca acest fapt să fi fost justificat, un factor de multiplicare egal cu 1 începând cu fișa sa de remunerație din februarie 2013, inclusiv, în mod retroactiv, pentru perioada cuprinsă între octombrie 2011 și ianuarie 2013 (denumită în continuare „nota din 23 noiembrie 2017"). Totuși, factorul de multiplicare înregistrat în dosarul său personal ar fi rămas în valoare de 0,9426565. Această sumă plătită în exces ar explica, potrivit PMO, existența unei creanțe a Uniunii față de reclamant în valoare de 22 896,98 euro care apărea pe fișa sa de pensie din noiembrie 2015 (a se vedea punctul 27 de mai sus).

34 În nota din 23 noiembrie 2017, PMO menționa de asemenea că reclamantul continuase să primească alocația pentru creșterea copilului după expirarea, în februarie 2014, a perioadei de prelungire care îi fusese acordată în această privință. Această sumă plătită în exces ar explica existența unei creanțe a Uniunii față de reclamant în valoare de 10 196,51 euro (a se vedea punctul 30 de mai sus).

35 În această notă figura de asemenea o recapitulare a reținerilor aplicate pensiei reclamantului corespunzătoare fiecăreia dintre cele două creanțe menționate la punctele 27 și, respectiv, 30 de mai sus.

36 În sfârșit, tot în nota din 23 noiembrie 2017, PMO arăta că, având în vedere eroarea referitoare la factorul de multiplicare (a se vedea punctul 33 de mai sus), nota din 6 martie 2015 se întemeia pe un salariu de bază eronat. PMO menționa apoi că o nouă notă urma să fie adresată reclamantului în această privință, printr-o scrisoare separată.

37 Prin nota din 30 noiembrie 2017, PMO a modificat, cu începere de la 1 aprilie 2015, drepturile de pensie pentru limită de vârstă ale reclamantului (notă denumită în continuare „nota din 30 noiembrie 2017"). Salariul său de bază a fost modificat, ceea ce a condus la aplicarea unui coeficient corector egal cu 1,066555 în loc de 1,1314352 (a se vedea punctul 25 de mai sus).

38 Cu ocazia plății pensiei din ianuarie 2018, PMO a menționat pe fișa de pensie a reclamantului existența unei sume plătite în exces rezultate ca urmare a sumelor care îi fuseseră plătite cu titlu de pensie în perioada cuprinsă între aprilie 2015 și decembrie 2017. Această sumă plătită în exces corespundea unei creanțe a Uniunii față de reclamant în cuantum total de 7 389,51 euro.

39 Prin scrisoarea din 4 ianuarie 2018 adresată PMO, reclamantul a dorit să prezinte elemente care, în opinia sa, permiteau soluționarea dificultăților referitoare la calculul salariilor sale din trecut și al pensiei sale. Acesta a încheiat scrisoarea menționată precizând că factorul de multiplicare care trebuia luat în considerare pentru calculul salariilor sale și al pensiei sale trebuia să fie în valoare de 1, iar nu de 0,9426565.

40 După schimburi de scrisori și de mesaje electronice, PMO, prin nota din 31 ianuarie 2018, a informat reclamantul că soldul creanțelor Uniunii în privința sa se ridica în prezent la 22 409,61 euro (notă denumită în continuare „nota din 31 ianuarie 2018"). Într-un grafic care defalca în trei creanțe

distincte reținerile lunare aplicate între februarie 2016 și ianuarie 2020, PMO amintea valoarea totală a fiecăreia dintre aceste creanțe – și anume, 22 896,98 euro pentru prima creanță, 10 196,51 euro pentru a doua și 7 389,51 euro pentru a treia – și prezenta în detaliu stadiul rambursărilor în curs pentru fiecare dintre aceste creanțe.

41 La 28 februarie 2018, reclamantul a introdus, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, o reclamație privind în special nota din 30 noiembrie 2017 și nota din 31 ianuarie 2018.

42 Comisia a respins reclamația prin decizia din 27 iunie 2018, apreciind că era îndreptată împotriva unor acte de confirmare a unor decizii anterioare care nu fuseseră contestate în termenul prevăzut și că era, din acest motiv, inadmisibilă.

Procedura și concluziile părților

43 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 octombrie 2018, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

44 La 26 septembrie 2019, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților întrebări scrise. Părțile au răspuns la aceste întrebări în termenul stabilit.

45 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 7 noiembrie 2019.

46 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea „deciziei Comisiei din 30 noiembrie 2017 de stabilire a drepturilor de pensie ale reclamantului cu efect retroactiv de la 6 martie 2015”;

– anularea „deciziei Comisiei din 31 ianuarie 2018 privind restituirea unei sume nedatorate de 22 409,61 euro”;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

47 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la obiectul litigiului

48 Astfel cum reiese din istoricul cauzei, PMO apreciază că există trei creanțe ale Uniunii față de reclamant: prima, care în noiembrie 2015 era în valoare de 22 896,98 euro, ar rezulta din aplicarea eronată la salariul plătit reclamantului în perioada cuprinsă între octombrie 2011 și martie 2015 a unui factor de multiplicare cu valoarea 1 în loc de 0,9426565 (denumită în continuare „prima creanță”); a doua, care în iunie 2017 avea valoarea de 10 196,51 euro, ar rezulta din primirea nejustificată de către reclamant a alocației pentru creșterea copilului în perioada cuprinsă între martie 2014 și martie 2015 (denumită în continuare „a doua creanță”); a treia, care în decembrie 2017 era în valoare de 7 389,51 euro, ar rezulta din aplicarea eronată, pentru calculul salariului de bază al

reclamantului și, așadar, al pensiei sale, a unui factor de multiplicare de 1, în urma acestei aplicări PMO reținând un coeficient corector cu o valoare egală cu 1,1314352 în loc de 1,066555 în perioada cuprinsă între aprilie 2015 și decembrie 2017 (denumită în continuare „a treia creanță”).

49 Reclamantul contestă două acte, și anume, pe de o parte, nota din 30 noiembrie 2017 și, pe de altă parte, nota din 31 ianuarie 2018.

50 Nota din 30 noiembrie 2017, prin faptul că aplică reclamantului în mod retroactiv un factor de multiplicare cu valoarea de 0,9426565 în loc de 1, modifică salariul luat în considerare pentru calculul pensiei și se află la originea celei de a treia creanțe (a se vedea punctele 33, 36 și 37 de mai sus).

51 Nota din 31 ianuarie 2018 îl informează pe reclamant cu privire la cuantumul de la această dată al soldului global al celor trei creanțe ale Uniunii față de acesta. Ea este însoțită de un grafic care reamintește cuantumul total al fiecăreia dintre cele trei creanțe.

52 Trebuie arătat, în această privință, că prima și a doua creanță au determinat, anterior lunii ianuarie 2018, rețineri din pensia reclamantului, astfel că cuantumul net al soldului global al celor trei creanțe, și anume 22 409,61 euro la data de 31 ianuarie 2018, era mai mic, la această dată, decât suma acestor creanțe.

53 În ceea ce privește cea de a doua creanță, reclamantul a declarat în ședință că renunță la pretențiile referitoare la această creanță, aspect despre care s-a luat act în procesul-verbal al ședinței.

54 Pe de altă parte, graficul care însoțește nota din 31 ianuarie 2018 prezintă detaliat rambursările în curs pentru fiecare dintre cele trei creanțe (a se vedea punctul 40 de mai sus).

55 Or, în această privință, reclamantul arată, în înscrisurile sale, că solicită anularea „Deciziei Comisiei din 31 ianuarie 2018 privind restituirea unei sume nedatorate de 22 409,61 euro”. Această precizare permite să se concluzioneze că numai constatarea existenței unei asemenea creanțe – iar nu modalitățile de rambursare a acesteia care figurează în graficul menționat la punctul 51 de mai sus – este vizată în cererea în anulare a reclamantului. O astfel de concluzie este confirmată de faptul că, în reclamația sa, reclamantul nu s-a referit în niciun moment, nici în înscrisuri, nici în ședință, la modalitățile de rambursare menționate.

56 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că reclamantul se limitează la a solicita anularea notei din 31 ianuarie 2018, în măsura în care aceasta menționează existența unor creanțe ale Uniunii față de el.

57 Din considerațiile care precedă rezultă că obiectul litigiului se limitează la contestarea, pe de o parte, a notei din 30 noiembrie 2017, care privește a treia creanță, referitoare la pensia plătită reclamantului între aprilie 2015 și decembrie 2017 și, pe de altă parte, a notei din 31 ianuarie 2018, în măsura în care aceasta menționează existența creanței amintite și în măsura în care menționează de asemenea existența primei creanțe, referitoare la salariile plătite reclamantului în perioada cuprinsă între octombrie 2011 și martie 2015.

Cu privire la admisibilitate

58 Comisia, care se prevala, în memoriul în apărare, de faptul că nota din 30 noiembrie 2017 și cea din 31 ianuarie 2018 nu reprezentau decât reiterarea deciziei reflectate în fișa de pensie din noiembrie 2015, a declarat în ședință că renunță la cauzele de inadmisibilitate invocate, aspect de care s-a luat act în procesul-verbal al ședinței.

59 Totuși, potrivit unei jurisprudențe constante, termenele de introducere a reclamației și a acțiunii, prevăzute la articolele 90 și 91 din statut, sunt de ordine publică și nu pot fi lăsate la dispoziția părților și a instanței, căreia îi revine sarcina de a verifica, chiar și din oficiu, dacă sunt respectate (Hotărârea din 29 iunie 2000, Politi/ETF, C-154/99 P, EU:C:2000:354, punctul 15, și Hotărârea din 29 noiembrie 2018, WL/ERCEA, T-493/17, nepublicată, EU:T:2018:852, punctul 64).

60 Potrivit articolului 90 alineatul (2) din statut, orice persoană căreia i se aplică statutul menționat poate adresa autorității împuternicite să facă numiri o reclamație împotriva unui act care o lezează, aceasta trebuind să fie depusă în termen de trei luni.

61 Fișele de remunerație sau de pensie pot face obiectul unor reclamații și eventual al unor acțiuni atunci când o decizie având un obiect pur pecuniar se poate reflecta, ca urmare a naturii sale, într-o astfel de fișă de remunerație. În acest caz, de la comunicarea fișei lunare de remunerație sau de pensie încep să curgă termenele de introducere a reclamației și a acțiunii împotriva unei decizii administrative atunci când respectiva fișă ilustrează cu claritate și pentru prima dată existența și conținutul acestei decizii (a se vedea Hotărârea din 14 decembrie 2017, Martinez De Prins și alții/SEAE, T-575/16, EU:T:2017:911, punctele 31 și 32 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 9 ianuarie 2007, Van Neyghem/Comitetul Regiunilor, T-288/04, EU:T:2007:1, punctele 39 și 40).

62 În speță, astfel cum s-a menționat la punctul 27 de mai sus, cu ocazia plății pensiei din noiembrie 2015, PMO a informat reclamantul cu privire la existența primei creanțe, care rezulta, după cum reiese din fișa de pensie, dintr-o sumă plătită lunar în exces în perioada cuprinsă între octombrie 2011 și martie 2015 și corespundea unui cuantum total de 22 896,98 euro.

63 Or, decizia prin care se constată existența primei creanțe are un obiect pur pecuniar. Prin urmare, aceasta se putea reflecta, ca urmare a naturii sale, în fișa de pensie din noiembrie 2015. Deși este regretabil că PMO nu a adăugat în această fișă nicio precizare în ceea ce privește motivele acestei decizii, totuși, întrucât fișa menționată ilustra cu claritate și pentru prima dată existența și conținutul acestei decizii, comunicarea sa a avut drept efect faptul că au început să curgă termenele de introducere a reclamației și a acțiunii în privința acesteia.

64 În ceea ce privește data la care a avut loc comunicarea deciziei prin care se constată existența primei creanțe, din înscrisurile din dosar rezultă și se confirmă prin scrisoarea reclamantului din 19 octombrie 2017 (a se vedea punctul 33 de mai sus) faptul că acesta a transmis PMO, la 19 februarie 2017, un mesaj în care menționa că a luat cunoștință despre fișa sa de pensie din noiembrie 2015 și despre reținerile aplicate ulterior pensiei sale. Acesta preciza chiar, în scrisoarea din 19 octombrie 2017, că a „primit” această fișă în noiembrie 2015.

65 În consecință, oricare ar fi împrejurările invocate, pe de altă parte, de reclamant pentru a demonstra că nu a fost în măsură să ia cunoștință imediat despre fișa sa de pensie din noiembrie 2015, se poate considera că aceasta a fost comunicată reclamantului, în orice caz, cel mai târziu la 19 februarie 2017.

66 Or, reclamantul nu menționează în înscrisurile sale nicio reclamație pe care ar fi introdus-o împotriva fișei sale de pensie din noiembrie 2015 în termenul de trei luni care a început să curgă la 19 februarie 2017.

67 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul nu a contestat în termenele stabilite decizia prin care s-a constatat pentru prima dată existența primei creanțe, care era reflectată în fișa sa de pensie din noiembrie 2015.

68 Argumentele reclamantului întemeiate pe dispozițiile articolelor 25 și 26 din statut, potrivit cărora ar exista o obligație de a se comunica agentului deciziile individuale care îl vizează, nu pot să repună în discuție concluzia menționată la punctul 67 de mai sus, în măsura în care aceste dispoziții nu au ca obiect să stabilească condițiile în care termenele de procedură se aplică funcționarilor și agenților

Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 2002, Onidi/Comisia, T-197/00, EU:T:2002:135, punctul 156, și Hotărârea din 5 octombrie 2009, de Brito Sequeira Carvalho/Comisia și Comisia/de Brito Sequeira Carvalho, T-40/07 P și T-62/07 P, EU:T:2009:382, punctul 92), contrar dispozițiilor care figurează în titlul VII din statut, intitulat „Căile de atac”, în temeiul cărora au fost pronunțate hotărârile menționate la punctul 61 de mai sus.

69 Înainte de a se constata inadmisibilitatea concluziilor reclamantului, în măsura în care se referă la existența primei creanțe, trebuie totuși să se verifice dacă nota din 31 ianuarie 2018 nu era de natură să redeschidă termenele de procedură în această privință. Prin urmare, este necesar să se stabilească dacă nota din 31 ianuarie 2018, în măsura în care menționează existența primei creanțe, constituie sau nu o simplă decizie de confirmare a deciziei reflectate în fișa de pensie din noiembrie 2015.

70 Potrivit jurisprudenței, caracterul confirmativ sau nu al unui act nu poate fi apreciat numai în funcție de conținutul său în raport cu cel al deciziei anterioare pe care se presupune că o confirmă, ci trebuie apreciat de asemenea în raport cu natura cererii la care răspunde acest act (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Fedtke/CESE, T-157/16 P, nepublicată, EU:T:2016:666, punctul 17 și jurisprudența citată).

71 Reiese, în special, din această jurisprudență că, dacă actul constituie răspunsul la o cerere în care se invocă fapte noi și esențiale și prin care se solicită administrației să efectueze o reexaminare a deciziei anterioare, acest act nu poate fi considerat a avea caracter pur confirmativ, în măsura în care statuează cu privire la aceste fapte și conține, așadar, un element nou în raport cu decizia anterioară. Astfel, existența unor fapte noi și esențiale poate justifica prezentarea unei cereri de reexaminare a unei decizii anterioare rămase definitivă. În schimb, în cazul în care cererea de reexaminare nu se întemeiază pe fapte noi și esențiale, acțiunea împotriva deciziei prin care se refuză efectuarea reexaminării solicitate trebuie declarată inadmisibilă (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Fedtke/CESE, T-157/16 P, nepublicată, EU:T:2016:666, punctul 18 și jurisprudența citată).

72 În ceea ce privește problema criteriilor potrivit cărora faptele trebuie calificate ca fiind noi, reiese din jurisprudență că, pentru a avea un astfel de caracter, este necesar ca nici reclamantul, nici administrația să nu fi avut sau să nu fi fost în măsură să aibă cunoștință despre faptul respectiv la momentul adoptării deciziei anterioare (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Fedtke/CESE, T-157/16 P, nepublicată, EU:T:2016:666, punctul 19 și jurisprudența citată).

73 În această privință, desigur, este adevărat că, în Hotărârea din 13 noiembrie 2014, Spania/Comisia (T-481/11, EU:T:2014:945, punctul 38), se precizează că un element trebuie calificat drept nou atât atunci când acest element nu exista în momentul adoptării actului anterior, cât și atunci când este vorba despre un element deja existent atunci când actul anterior a fost adoptat, dar care, indiferent de motiv, inclusiv din cauza lipsei de diligență a autorului acestui din urmă act, nu a fost luat în considerare cu ocazia adoptării actului.

74 Totuși, în pofida formulării sale foarte largi, această precizare nu poate fi interpretată în sensul că permite unui funcționar a cărui primă cerere a fost respinsă, în totalitate sau în parte, printr-o decizie rămasă definitivă, să invoce drept fapte noi, în susținerea unei a doua cereri având același obiect ca prima, elemente care erau deja la dispoziția sa și pe care a omis să le prezinte în susținerea primei sale cereri (Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Fedtke/CESE, T-157/16 P, nepublicată, EU:T:2016:666, punctul 22).

75 Dacă situația ar fi diferită, s-ar aduce atingere nu numai jurisprudenței amintite la punctele 70-72 de mai sus, ci și aceleia potrivit căreia posibilitatea de a formula o cerere în sensul articolului 90 alineatul (1) din statut nu poate permite funcționarului să evite aplicarea termenelor prevăzute la articolele 90 și 91 din statut pentru introducerea reclamației și a acțiunii, prin repunerea în discuție în

mod indirect, prin intermediul unei cereri ulterioare, a uneidecizii anterioare care nu a fost contestată în termen (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Fedtke/CESE, T-157/16 P, nepublicată, EU:T:2016:666, punctul 24 și jurisprudența citată).

76 În speță, elementele la care reclamantul face referire în scrisoarea sa din 4 ianuarie 2018, prin care vizează în esență să demonstreze că numirea sa ca șef al CESA constituia o numire într-un post nou cu mai multe responsabilități, sunt elemente care erau la dispoziția reclamantului atunci când acesta a ocupat postul respectiv între iulie 2013 și decembrie 2014 și de care dispunea, în consecință, la momentul în care a luat cunoștință despre fișa de pensie din noiembrie 2015. Or, acesta nu le-a prezentat PMO în termenul de introducere a reclamației care îi era acordat. Prin urmare, aceste elemente nu sunt de natură să îi permită să redeschidă termenul menționat.

77 În consecință, nota din 31 ianuarie 2018, în măsura în care menționează existența primei creanțe, trebuie considerată o simplă decizie de confirmare a deciziei reflectate în fișa de pensie din noiembrie 2015.

78 Din considerațiile care precedă rezultă că concluziile îndreptate împotriva notei din 31 ianuarie 2018, în măsura în care aceasta menționează existența primei creanțe, nu sunt admisibile.

79 Dat fiind că reclamantul a declarat în ședință că renunță la pretențiile sale referitoare la cea de a doua creanță (a se vedea punctul 53 de mai sus), trebuie analizată temeinicia argumentației sale numai în măsura în care ea privește cea de a treia creanță, a cărei constatare, care rezultă din nota din 30 noiembrie 2017, a fost reiterată în nota din 31 ianuarie 2018.

Cu privire la fond

80 În susținerea concluziilor sale în anulare, reclamantul invocă șase motive, primul fiind întemeiat pe o eroare de drept, al doilea pe nerespectarea articolului 85 din statut, al treilea pe nerespectarea principiilor aplicabile revocării actelor legale, al patrulea pe nerespectarea principiilor aplicabile revocării actelor nelegale, al cincilea pe insuficiența motivării și al șaselea pe o eroare vădită de apreciere.

Cu privire la eroarea de drept

81 Reclamantul susține că corectarea retroactivă al cărei obiect l-a făcut pensia sa nu este justificată și că deciziile a căror anulare o solicită sunt afectate de o eroare de drept.

82 Reclamantul obiectează că decizia reflectată în fișa sa de remunerație din februarie 2013 a fost adoptată fără justă cauză.

83 Comisia răspunde că schimbarea funcției reclamantului și intrarea sa în serviciul CESA nu au determinat o modificare a gradului sau a treptei.

84 În această privință, trebuie amintit (a se vedea punctele 18-20 de mai sus) că, la 1 mai 2004, atunci când a intrat în vigoare noua grilă de salarii, încadrarea reclamantului, respectiv în gradul A 4 treapta a șasea, a fost convertită în gradul A*12 treapta a șasea, cu aplicarea, în conformitate cu tabelul referitor la vechea categorie A care figurează la articolul 2 alineatul (2) din anexa XIII la statut, a unui factor de multiplicare de 0,9426565.

85 La 1 mai 2006, gradul reclamantului a fost redenumit AD 12.

86 La 1 noiembrie 2007, reclamantul a fost încadrat în gradul AD 12 treapta a opta, după ce a beneficiat de o a doua avansare în treaptă de la intrarea în vigoare a reformei din 2004. Posibilitatea de a încadra un funcționar sau un agent încadrat în muncă anterior datei de 1 mai 2004 într-o treaptă superioară treptei celei mai înalte prevăzute la articolul 66 din statut (a se vedea punctul 4 de mai sus) reiese din tabelul referitor la vechea categorie A care figurează la articolul 2 alineatul (2) din anexa XIII la statut (a se vedea punctul 10 de mai sus).

87 În lipsa unei promovări, reclamantul a fost menținut în gradul AD 12 treapta a opta, atât timp cât a fost încadrat în muncă, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din anexa XIII la statut (a se vedea punctul 13 de mai sus).

88 La momentul pensionării sale, în aprilie 2015, reclamantul a fost încadrat în treapta a cincea a gradului AD 12. Totuși, un coeficient corector de 1,1314352 a fost aplicat salariului corespunzător celei de a cincea trepte a gradului AD 12, astfel încât salariul luat în considerare pentru calculul pensiei sale să fie identic cu salariul de bază, adică cu salariul pe care acesta îl primea la data pensionării sale, și anume 13 322,22 euro (a se vedea punctul 25 de mai sus).

89 Trebuie subliniat că reclamantul nu a contestat, la momentul pensionării sale, modificarea de treaptă care i s-a aplicat.

90 Cuantumul salariului de bază, menționat la punctul 88 de mai sus, rezulta din aplicarea factorului de multiplicare cu valoarea 1 care fusese pus în aplicare în februarie 2013 (a se vedea punctul 22 de mai sus).

91 Or, din articolul 7 alineatul (2) din anexa XIII la statut rezultă că factorul de multiplicare este calculat la 1 mai 2004 (a se vedea punctul 12 de mai sus).

92 Ținând seama de încadrarea reclamantului de la acea dată (a se vedea punctul 18 de mai sus), factorul său de multiplicare trebuia să aibă, în conformitate cu tabelul referitor la vechea categorie A care figurează la articolul 2 alineatul (2) din anexa XIII la statut, o valoare de 0,9426565 (a se vedea punctul 11 de mai sus).

93 Pe de altă parte, dispozițiile articolului 7 alineatul (2) al treilea paragraf din anexa XIII la statut prevăd aplicarea factorului de multiplicare calculat la 1 mai 2004 în cazul avansării în treaptă sau al actualizării remunerațiilor. În ceea ce privește alineatul (6) al aceluiași articol, acesta prevede stabilirea unui nou factor numai cu ocazia primei promovări după 1 mai 2004 (a se vedea punctul 12 de mai sus).

94 Or, este cert că reclamantul nu a fost promovat între 1 mai 2004 și 1 aprilie 2015, data pensionării sale.

95 Prin urmare, acestuia trebuia să i se aplice în continuare un factor de multiplicare cu valoarea 0,9426565 până la pensionarea sa.

96 Totuși, reclamantului i-a fost aplicat, începând cu fișa sa de remunerație din februarie 2013, un factor de multiplicare cu valoarea 1 (a se vedea punctul 90 de mai sus).

97 Or, din niciun element al dosarului nu reiese că decizia referitoare la factorul de multiplicare, reflectată în fișa de remunerație a reclamantului din februarie 2013, ar fi legală, chiar dacă tocmai s-a constatat că reclamantul nu îndeplinea condițiile prevăzute de texte pentru a-i fi aplicat un nou factor de multiplicare.

98 Prin urmare, o asemenea modificare, contrar celor susținute de reclamant, nu era justificată în raport cu condițiile prevăzute de dispozițiile aplicabile din statut.

99 Astfel cum reiese din nota din 6 martie 2015, această modificare nejustificată a condus la calcularea pensiei reclamantului în temeiul unui cuantum al salariului de bază rezultat din aplicarea unui factor de multiplicare cu valoarea 1 (a se vedea punctul 90 de mai sus).

100 Corecția efectuată prin decizia reflectată în fișa de pensie din noiembrie 2015 (a se vedea punctul 33 de mai sus), apoi cea efectuată prin nota din 30 noiembrie 2017 urmăreau remedierea modificării nejustificate menționate la punctul 98 de mai sus.

101 Astfel, în nota din 30 noiembrie 2017, PMO a stabilit cuantumul salariului de bază întemeindu-se, de această dată, nu pe salariul pe care îl primea reclamantul la data pensionării sale, care era stabilit pe baza unui factor de multiplicare cu valoarea 1, ci pe salariul pe care ar fi trebuit să îl primească reclamantul, care este stabilit pe baza unui factor de multiplicare cu valoarea 0,9426565. Acest factor a fost aplicat, prin urmare, salariului corespunzător gradului AD 12 treapta a opta, astfel cum reiese din tabelul care figurează la articolul 8 alineatul (2) din anexa XIII la statut (a se vedea punctul 87 de mai sus). La data pensionării reclamantului, cuantumul înscris în această privință în tabelul menționat era de 13 322,22 euro (a se vedea punctul 13 de mai sus). Salariul de bază astfel obținut era de 12 558,28 euro, ceea ce a condus la o modificare a coeficientului corector aplicat, pentru ca salariul luat în considerare pentru calculul pensiei să fie identic cu salariul de bază. Valoarea coeficientului corector s-a modificat astfel de la 1,1314352 la 1,066555 (a se vedea punctul 37 de mai sus).

102 Or, reclamantul nu pretinde că aplicarea textelor efectuată astfel de PMO ar fi eronată.

103 În special, reclamantul nu susține în mod întemeiat că, în urma transferului său la SEAE în luna octombrie 2011 (a se vedea punctul 21 de mai sus), dispozițiile tranzitorii din anexa XIII la statut nu îi mai erau aplicabile, ceea ce ar fi justificat eliminarea factorului de multiplicare de 0,9426565 și aplicarea unui factor de multiplicare cu valoarea 1.

104 Astfel, chiar dacă intrarea în funcție a reclamantului la SEAE a dus la semnarea unui nou contract, ea a rezultat, astfel cum reiese dintr-o scrisoare din 8 decembrie 2010 adresată reclamantului de secretarul general al Consiliului, dintr-un transfer de personal care a însoțit transferul către SEAE al anumitor servicii și funcții ce reveneau până la acel moment Secretariatului General al Consiliului. Prin urmare, nu era vorba despre o recrutare care marca începutul unei noi cariere, căreia să îi fie aplicabile dispozițiile tranzitorii din anexa XIII la statut.

105 De altfel, cu ocazia încadrării în muncă a reclamantului la SEAE, cariera sa nu a fost întreruptă. Astfel, încadrarea reclamantului în treapta a opta a gradului AD 12, care este aplicabilă numai în temeiul dispozițiilor tranzitorii din anexa XIII la statut, a fost menținută. În plus, vechimea în treaptă, anterioară încadrării sale în muncă la SEAE la 1 octombrie 2011, a fost menținută (a se vedea punctul 21 de mai sus).

106 Astfel, contrar celor susținute de reclamant, dispozițiile tranzitorii din anexa XIII la statut îi erau încă aplicabile după încadrarea sa în muncă la SEAE la 1 octombrie 2011.

107 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul susține în mod eronat că acea corecție retroactivă care a fost aplicată pensiei sale în noiembrie 2017 nu ar fi justificată și că nota din 30 noiembrie 2017 ar fi, din acest motiv, afectată de o eroare de drept.

108 În consecință, prezentul motiv trebuie respins.

Cu privire la nerespectarea articolului 85 din statut

109 Reclamantul susține că factorul de multiplicare care i-a fost aplicat cât timp a fost încadrat în muncă nu apărea în contractul pe care îl încheiase cu SEAE și că, din acest motiv, nu putea fi informat despre o eventuală neregularitate a deciziei de stabilire a drepturilor sale cu ocazia încadrării sale în muncă la SEAE.

110 Reclamantul invocă de asemenea complexitatea dispozițiilor în discuție.

111 Reclamantul arată, în sfârșit, că nicio dispoziție din statut nu îi permitea să verifice exactitatea factorului de multiplicare care îi fusese aplicat, în special din februarie 2013.

112 Comisia susține că condițiile prevăzute la articolul 85 din statut erau îndeplinite în speță.

113 Aceasta adaugă că simpla comparare a situației administrative a reclamantului, astfel cum reieșea dintr-o aplicație informatică ce îi permitea consultarea dosarului său personal cu situația sa administrativă, astfel cum reieșea din fișele sale de remunerație, permitea reclamantului să constate o diferență inexplicabilă privind factorul de multiplicare.

114 În această privință, din articolul 85 din statut, aplicabil agenților temporari în temeiul articolului 45 din RAA, rezultă că, pentru a se putea solicita restituirea unei plăți nedatorate, este necesar să se administreze proba potrivit căreia beneficiarul avea cunoștință în mod efectiv de faptul că nu existau motive pentru plata sumei respective sau de faptul că era atât de evident că plata sumei respective nu era datorată încât era imposibil ca beneficiarul acesteia să nu fi avut cunoștință de aceasta. În cazul în care, în această a doua ipoteză, beneficiarul contestă că a avut cunoștință despre neregularitatea plății, este necesar să se examineze împrejurările în care a fost efectuată plata, pentru a se stabili dacă neregularitatea plății trebuia să fie evidentă (Hotărârea din 10 februarie 1994, White/Comisia, T-107/92, EU:T:1994:17, punctul 32).

115 Expresia „atât de evident”, ce caracterizează neregularitatea plății în sensul articolului 85 din statut, nu semnifică faptul că beneficiarul plăților nedatorate este dispensat de orice efort de reflecție sau de control, ci că restituirea se datorează atunci când este vorba despre o eroare care nu poate fi omisă de un funcționar cu un grad normal de diligență, care se presupune că cunoaște normele care reglementează remunerația sa (Hotărârea din 11 iulie 1979, Broe/Comisia, 252/78, EU:C:1979:186, punctul 13, și Hotărârea din 10 februarie 1994, White/Comisia, T-107/92, EU:T:1994:17, punctul 33).

116 Articolul 85 din statut trebuie interpretat în sensul că nu este vorba despre a se stabili dacă eroarea era sau nu era evidentă pentru administrație, ci dacă era evidentă pentru persoana interesată. Situația în care se află o administrație însărcinată să asigure plata a mii de salarii și de alocații de toate tipurile nu poate fi comparată cu cea a funcționarului, care are un interes personal să verifice plățile care îi sunt acordate lunar (Hotărârea din 11 iulie 1979, Broe/Comisia, 252/78, EU:C:1979:186, punctul 11). Chiar dacă este regretabil că adesea este necesară o perioadă lungă pentru ca administrația să își dea seama de neregularitatea unei plăți, totuși persoana interesată, departe de a fi dispensată de orice efort de reflecție sau de control, trebuie să detecteze o eroare care nu putea fi omisă de un funcționar cu un grad normal de diligență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 februarie 1994, White/Comisia, T-107/92, EU:T:1994:17, punctul 39, și Hotărârea din 18 iunie 2019, Quadri di Cardano/Comisia, T-828/17, nepublicată, EU:T:2019:422, punctul 63).

117 În plus, reiese din jurisprudență că, printre elementele luate în considerare de instanța Uniunii pentru aprecierea caracterului evident al erorii săvârșite de administrație, pe lângă nivelul de responsabilitate al funcționarului legat de gradul său și de vechimea în muncă, este necesar să se ia în considerare gradul de claritate a dispozițiilor statutare care definesc condițiile de acordare a retribuțiilor datorate persoanei interesate, precum și importanța modificărilor care au intervenit în situația sa personală sau

familială, atunci când plata sumei în litigiu este legată de aprecierea, de către administrație, a unei asemenea situații (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2019, Quadri di Cardano/Comisia, T-828/17, nepublicată, EU:T:2019:422, punctul 48 și jurisprudența citată).

118 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, nu este necesar ca funcționarul interesat să poată determina cu precizie, în exercitarea obligației de diligență care îi revine, întinderea erorii săvârșite de administrație. Este suficient, în această privință, ca el să aibă îndoieli asupra temeiniciei plăților în cauză pentru a fi obligat să se manifeste pe lângă administrație, pentru ca aceasta să efectueze verificările necesare (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2019, Quadri di Cardano/Comisia, T-828/17, nepublicată, EU:T:2019:422, punctul 49 și jurisprudența citată).

119 În speță, eroarea săvârșită de PMO rezultă din aplicarea în privința reclamantului a unui factor de multiplicare cu valoarea 1 în loc de 0,9426565. Această eroare, care a fost săvârșită mai întâi în februarie 2013, a persistat ulterior, inclusiv la momentul pensionării reclamantului și al stabilirii drepturilor sale de pensie.

120 În această privință, astfel cum s-a menționat la punctul 22 de mai sus, reclamantului, căruia până atunci îi fusese aplicat un factor de multiplicare cu valoarea 0,9426565, i-a fost aplicat, începând cu fișa sa de remunerație din februarie 2013, un factor de multiplicare cu valoarea 1, ceea ce a corespuns unei creșteri a salariului său cu 737,75 euro pe lună. În plus, o corecție retroactivă a remunerației sale nete, în cuantum total de 7 948,81 euro, a fost aplicată pentru perioada cuprinsă între octombrie 2011 și ianuarie 2013 și i-a fost plătită în luna februarie 2013.

121 Astfel de modificări, având în vedere importanța lor, trebuiau să atragă în mod necesar atenția reclamantului.

122 În plus, reclamantul nu a beneficiat, în octombrie 2011, de o promovare care ar fi justificat stabilirea unui nou factor de multiplicare (a se vedea punctele 12 și 93 de mai sus). Acesta nu a beneficiat nici de o avansare în treaptă, care ar fi putut justifica o creștere a salariului său.

123 În plus, transferul reclamantului la SEAE în luna octombrie 2011 nu putea justifica menținerea încadrării în gradul AD 12 treapta a opta, de care reclamantul beneficia în temeiul dispozițiilor tranzitorii din anexa XIII la statut și, în același timp, eliminarea factorului de multiplicare a cărui aplicare rezultă din dispozițiile tranzitorii din anexa XIII la statut (a se vedea punctele 103 și 105 de mai sus).

124 În sfârșit, deși este adevărat că reclamantul a fost numit șef al CESA în anul 2013, el a fost menținut, cu această ocazie, în gradul AD 12 treapta a opta (a se vedea punctul 23 de mai sus). În plus, această numire, intervenită în iulie 2013, nu putea justifica plata, în februarie 2013, a unui salariu suplimentar pentru perioada cuprinsă între octombrie 2011 și ianuarie 2013.

125 Ținând seama de lipsa, în cariera reclamantului, a unor evenimente care să poată justifica modificările menționate la punctul 120 de mai sus, ele trebuiau cu atât mai mult să atragă atenția acestuia.

126 Pe de altă parte, trebuie adăugat că, în februarie 2013, reclamantul era încadrat în muncă de peste treisprezece ani și era încadrat în gradul AD 12 treapta a opta, pentru care salariul corespunzător este echivalent celui al gradului AD 14 prima treaptă. De asemenea, reclamantul a arătat în înscrisurile sale că, ulterior, în calitate de șef al CESA, „exercitase competențele autorității abilitate să reprezinte CESA în scopul oricărui act juridic având implicații financiare și administrative”. Un asemenea nivel de responsabilitate și natura funcțiilor exercitate de reclamant susțin teza Comisiei potrivit căreia persoana în cauză nu putea să nu cunoască, cel mai târziu în martie 2015, existența erorii săvârșite de PMO.

127 În sfârșit, Comisia arată, fără a fi contestată cu privire la acest aspect, că simpla comparare a situației administrative a reclamantului, astfel cum reieșea dintr-o aplicație informatică ce îi permitea consultarea dosarului său personal, cu această situație administrativă, astfel cum reieșea din fișele sale de remunerație, permitea să se constate o incoerență referitoare la factorul de multiplicare care îi era aplicat (a se vedea punctul 113 de mai sus).

128 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul, atunci când a beneficiat, în luna februarie 2013, de o majorare a salariului său cu 737,75 euro și când a primit, în aceeași lună, o corecție retroactivă a remunerației sale nete în cuantum total de 7 948,81 euro, ar fi trebuit cel puțin să aibă îndoieli cu privire la aspectul dacă îndeplinea condițiile pentru a beneficia de o asemenea majorare fără creșterea gradului său, care să poată justifica modificarea factorului de multiplicare care îi era aplicat de la valoarea de 0,9426565 la valoarea 1. În prezența unor astfel de îndoieli cu privire la regularitatea deciziei reflectate în fișa de remunerație din februarie 2013, îi revenea sarcina de a sesiza cu această problemă serviciile competente ale PMO (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1979, Broe/Comisia, 252/78, EU:C:1979:186, punctul 13, și Hotărârea din 10 februarie 1994, White/Comisia, T-107/92, EU:T:1994:17, punctul 42).

129 Din înscrisurile din dosar nu reiese că reclamantul a efectuat astfel de demersuri, nici la momentul la care i-a fost comunicată fișa de remunerație din februarie 2013, nici ulterior, printre altele atunci când a primit nota din 6 martie 2015 prin care i-au fost stabilite drepturile de pensie, dată la care caracterul evident al erorii săvârșite de PMO persista încă.

130 În consecință, nerespectarea articolului 85 din statut nu este stabilită.

131 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de faptul că PMO a săvârșit o neglijență sau o eroare prin adoptarea deciziei reflectate în fișa de remunerație din februarie 2013, apoi în nota din 6 martie 2015. Asemenea împrejurări sunt, astfel, lipsite de incidență în ceea ce privește aplicarea articolului 85 din statut, care presupune tocmai că administrația a săvârșit o eroare atunci când a efectuat plata nedatorată (Hotărârea din 24 februarie 1994, Stahlschmidt/Parlamentul, T-38/93, EU:T:1994:23, punctul 23, Hotărârea din 30 noiembrie 2006, J/Comisia, T-379/04, EU:T:2006:368, punctul 100, și Hotărârea din 16 mai 2007, F/Comisia, T-324/04, EU:T:2007:140, punctul 139).

132 De asemenea, concluzia menționată la punctul 130 de mai sus nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantului.

133 În primul rând, argumentul referitor la imposibilitatea reclamantului de a avea cunoștință despre o eventuală neregularitate, din moment ce nici contractul său, nici decizia de recrutare nu făceau referire la factorul de multiplicare, trebuie înlăturat având în vedere considerațiile expuse la punctele 120-127 de mai sus.

134 În plus, factorul de multiplicare cu valoarea 1 apărea pe fișa de remunerație din februarie 2013. Prin urmare, reclamantul putea lua cunoștință despre existența și valoarea acestuia.

135 În al doilea rând, stabilirea factorului de multiplicare care ar fi trebuit aplicat reclamantului, și anume 0,9426565, rezulta din aplicarea coroborată a dispozițiilor prezentate la punctele 91-93 de mai sus situației reclamantului. În consecință, reclamantul susține în mod eronat că nicio dispoziție din statut nu îi permitea să verifice exactitatea factorului de multiplicare care îi era aplicat.

136 În plus, trebuie amintit că orice funcționar sau agent trebuie să cunoască statutul (Hotărârea din 19 mai 1999, Connolly/Comisia, T-34/96 și T-163/96, EU:T:1999:102, punctul 168). Astfel, reclamantul nu poate pretinde că nu cunoștea existența și conținutul acestor dispoziții, *a fortiori* ținând seama de nivelul său de responsabilitate și de vechimea sa.

137 Din considerațiile care precedă rezultă că prezentul motiv trebuie respins.

Cu privire la nerespectarea principiilor referitoare la revocarea actelor legale

138 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, revocarea cu titlu retroactiv a unui act administrativ legal care a conferit drepturi subiective sau avantaje similare este contrară principiilor generale de drept (a se vedea Hotărârea din 27 iunie 2017, Ruiz Molina/EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, punctul 26 și jurisprudența citată).

139 Reclamantul susține că decizia prin care au fost stabilite gradul și treapta sa la momentul transferului său la SEAE la 1 octombrie 2011 era legală și i-a conferit drepturi subiective. Prin urmare, în opinia sa, aceasta nu putea face obiectul unei revocări.

140 Comisia susține că PMO nu a revocat un act legal.

141 Trebuie arătat că notele din 30 noiembrie 2017 și din 31 ianuarie 2018, a căror anulare este solicitată de reclamant, nu au modificat, spre deosebire de ceea ce pare să susțină acesta, gradul sau treapta sa. Nota din 6 martie 2015, a cărei anulare nu este solicitată de reclamant și care, cu privire la acest aspect, nu a fost modificată prin nota din 30 noiembrie 2017, este cea care a modificat treapta reclamantului (a se vedea punctul 25 de mai sus).

142 În orice caz, nota din 6 martie 2015, în măsura în care nu a fost modificată cu privire la acest aspect prin nota din 30 noiembrie 2017, a rămas definitivă, din moment ce, pe de o parte, reclamantul însuși a menționat că aceasta i-a fost comunicată în martie 2015 și, pe de altă parte, din înscrisurile din dosar nu reiese că aceasta a făcut obiectul unei reclamații în termenele prevăzute de statut.

143 Din considerațiile care precedă rezultă că prezentul motiv trebuie respins.

Cu privire la nerespectarea principiilor referitoare la revocarea actelor nelegale

144 Reclamantul susține în esență că Comisia nu a respectat principiile referitoare la revocarea actelor nelegale. Acesta precizează că o instituție poate revoca un act nelegal care conferă drepturi subiective numai dacă revocarea intervine într-un termen rezonabil. El invocă de asemenea, în această privință, principiul securității juridice și aplicarea unui termen de trei luni, care corespunde celui acordat unui funcționar sau unui agent pentru a contesta un act al administrației.

145 Reclamantul invocă, pe de altă parte, relația contractuală pe care o avea cu instituția angajatoare și faptul că condițiile de muncă care rezultau dintr-o astfel de relație nu puteau fi modificate la mai mult de trei luni de la încadrarea sa în muncă și, *a fortiori*, după ce acesta își încetase activitatea. El adaugă că SEAE era obligat să îi garanteze ansamblul drepturilor de care beneficia, printre altele drepturile sale la remunerație. El menționează de asemenea, tot în ceea ce privește modificările relației contractuale pe care o avea cu instituția angajatoare, că abia la 23 noiembrie 2017, și fără ca o decizie în acest sens să îi fie notificată, a fost informat „că postul său ar fi fost la nivelul unui șef de sector și că, din acest motiv, nu avea dreptul la treapta managerială”.

146 În sfârșit, reclamantul arată că decizia de aplicare a unui nou factor de multiplicare în privința remunerației primite în perioada sa de activitate nu i-a fost niciodată notificată.

147 Comisia, care susținea în înscrisurile sale că nu a revocat un act nelegal, ci doar a corectat o eroare, a revenit asupra acestei afirmații în ședință.

148 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante, deși trebuie să se recunoască fiecărei instituții a Uniunii care constată că actul pe care tocmai l-a adoptat este afectat de o nelegalitate, dreptul de a-l putea revoca cu efect retroactiv într-un termen rezonabil, acest drept poate să fie limitat de necesitatea

de a respecta încrederea legitimă a beneficiarului actului, care s-ar fi putut întemeia pe legalitatea acestuia (Hotărârea din 20 iunie 1991, Cargill/Comisia, C-248/89, EU:C:1991:264, punctul 20, și Hotărârea din 27 iunie 2017, Ruiz Molina/EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, punctul 27).

149 În plus, trebuie amintit că o instituție a Uniunii dispune de dreptul de a revoca un act nelegal numai într-un termen rezonabil (Hotărârea din 17 aprilie 1997, de Compte/Parlamentul, C-90/95 P, EU:C:1997:198, punctul 35, și Hotărârea din 27 iunie 2017, Ruiz Molina/EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, punctul 27).

150 Prin urmare, revocarea unui act nelegal care a implicat beneficii pentru destinatarul său este condiționată din punct de vedere legal de două cerințe, prima fiind ca actul să respecte încrederea legitimă a persoanei interesate, iar a doua ca aceasta să intervină într-un termen rezonabil.

151 În ceea ce privește, în primul rând, respectarea încrederii legitime a persoanei interesate, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că dreptul de a invoca principiul protecției încrederii legitime necesită îndeplinirea a trei condiții cumulative. În primul rând, persoanei interesate trebuie să îi fi fost furnizate de către administrație asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere. În al doilea rând, aceste asigurări trebuie să fie de natură să determine persoana căreia i se adresează să nutrească o așteptare legitimă. În al treilea rând, asigurările furnizate trebuie să fie conforme normelor aplicabile (a se vedea Hotărârea din 27 ianuarie 2016, Montagut Viladot/Comisia, T-696/14 P, EU:T:2016:30, punctul 43 și jurisprudența citată).

152 Trebuie arătat că, chiar dacă principiul protecției încrederii legitime poate limita dreptul administrației de a revoca, cu efect retroactiv, un act viciat de nelegalitate în cazul în care destinatarul actului putea să se încreadă în aparența de legalitate a acestuia, nu se poate considera că respectiva condiție este îndeplinită în prezența unor împrejurări obiective care ar fi trebuit să determine persoana interesată să își dea seama de eroarea în cauză sau, cu alte cuvinte, în prezența unor elemente de natură să determine o îndoială în legătură cu legalitatea actului. Astfel, persoana interesată nu poate să se încreadă în aparența de legalitate a actului revocat în special dacă actul menționat este lipsit de temei legal sau a fost adoptat cu încălcarea evidentă a normelor de drept aplicabile (Hotărârea din 12 mai 2010, Bui Van/Comisia, T-491/08 P, EU:T:2010:191, punctul 44).

153 Jurisprudența în materia revocării, cu efect retroactiv, a unor acte nelegale care conferă drepturi subiective vizează în mod precis să concilieze două principii, și anume cel al protecției încrederii legitime și cel al legalității. Potrivit acestei jurisprudențe, în cazul în care nelegalitatea nu putea să nu fie observată de un funcționar diligent, încrederea nu poate fi considerată legitimă și, prin urmare, principiul legalității se aplică pe deplin (Hotărârea din 12 mai 2010, Bui Van/Comisia, T-491/08 P, EU:T:2010:191, punctul 45).

154 Trebuie arătat că jurisprudența referitoare la aplicarea principiului încrederii legitime în materia revocării, cu efect retroactiv, a unor acte nelegale care conferă drepturi subiective, în special cea menționată la punctul 153 de mai sus, reflectă jurisprudența aplicabilă în materia restituirii sumelor nedatorate (a se vedea punctele 115-118 de mai sus, în special punctul 115). O asemenea convergență nu este surprinzătoare, din moment ce articolul 85 din statut este el însuși o manifestare a principiului protecției încrederii legitime (Hotărârea din 13 martie 1990, Costacurta/Comisia, T-34/89 și T-67/89, EU:T:1990:20, punctul 43).

155 În consecință, dacă neregularitatea este de așa natură că intră în domeniul de aplicare al articolului 85 din statut, aceasta nu poate fi de natură să determine persoana căreia i se adresează să nutrească o așteptare legitimă.

156 Or, astfel cum s-a afirmat mai sus (a se vedea punctul 129 de mai sus), PMO a putut să aplice în speță dispozițiile articolului 85 din statut, astfel cum au fost interpretate de jurisprudența Curții și a Tribunalului, fără a săvârși o eroare de drept (a se vedea punctele 115-118 de mai sus).

157 Astfel, atunci când a beneficiat, în februarie 2013, de o majorare a salariului său cu 737,75 euro începând din octombrie 2011 și când a primit, în aceeași lună, o corecție retroactivă a remunerației sale nete în cuantum total de 7 948,81 euro, reclamantul ar fi trebuit cel puțin să aibă îndoieli cu privire la aspectul dacă îndeplinea condițiile pentru a beneficia de o asemenea majorare fără creșterea gradului său, care să poată justifica modificarea factorului de multiplicare care îi era aplicat de la valoarea de 0,9426565 la valoarea 1 (a se vedea punctele 119-128 de mai sus).

158 Din considerațiile care precedă rezultă că în speță nu este stabilită existența unei încrederi legitime.

159 În ceea ce privește, în al doilea rând, respectarea unui termen rezonabil, este necesar să se amintească faptul că caracterul rezonabil al unui termen trebuie apreciat în funcție de ansamblul împrejurărilor din speță (Hotărârea din 15 octombrie 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P și C-254/99 P, EU:C:2002:582, punctul 187).

160 În special, atunci când revocarea unui act nelegal determină restituirea unei sume nedatorate, trebuie să se stabilească dacă actul care a fost revocat are un obiect pur pecuniar.

161 Astfel, în cazul în care actul în cauză are un obiect pur pecuniar, revocarea sa, care are același efect precum restituirea sumelor plătite fără a fi datorate în temeiul acestui act, rezultă din simpla aplicare a dispozițiilor articolului 85 din statut. Într-o asemenea situație, pentru a menține efectul util al dispozițiilor articolului 85 al doilea paragraf prima teză din statut, revocarea actului în cauză trebuie să intervină în termenul de cinci ani prevăzut de aceste dispoziții.

162 Trebuie arătat că noțiunea de „decizie având un caracter pur pecuniar” a fost deja utilizată de instanțele Uniunii pentru a delimita domeniul de aplicare al jurisprudenței admițând că de la comunicarea fișei de remunerație sau de pensie a funcționarului sau a agentului în cauză încep să curgă termenele de introducere a reclamației și a acțiunii (a se vedea punctul 61 de mai sus).

163 În această privință, o listă, neexhaustivă, de decizii având un caracter pur pecuniar – a căror existență și al căror conținut, ca urmare a însuși obiectului lor, pot reieși cu claritate dintr-o fișă de remunerație sau de pensie a funcționarului sau a agentului interesat – a fost întocmită de Tribunalul Funcției Publice în Hotărârea din 28 iunie 2006, Grünheid/Comisia (F-101/05, EU:F:2006:58, punctele 43 și 44). Tribunalul Funcției Publice a făcut astfel trimitere, printre altele, la măsurile referitoare la stabilirea coeficienților corectori, la actualizarea anuală a remunerațiilor, la rambursarea forfetară a cheltuielilor de deplasare, la refuzul de a acorda indemnizația de expatriere sau la aplicarea unor rețineri ca urmare a unor alocații familiale primite în plus.

164 Deciziile având un caracter pur pecuniar trebuie diferențiate de cele care, deși au efecte pecuniare, au un obiect care depășește stabilirea drepturilor pur pecuniare ale persoanei interesate. Poate fi vorba, de exemplu, despre o decizie de încadrare definitivă a unui funcționar nou recrutat sau despre o decizie de promovare.

165 În speță, prin nota din 30 noiembrie 2017, PMO a revocat nota din 6 martie 2015, în măsura în care aceasta stabilea cuantumul salariului luat în considerare pentru calculul pensiei reclamantului întemeindu-se pe un factor de multiplicare cu valoarea 1 (a se vedea punctul 50 de mai sus). Aceasta a determinat PMO să reducă, în mod retroactiv, cuantumul pensiei reclamantului și să solicite rambursarea sumei plătite în exces care a rezultat din plata, între aprilie 2015 și decembrie 2017, a unei pensii în cuantum mai mare.

166 Prin urmare, prin nota din 30 noiembrie 2017 a fost revocat un act al cărui obiect este pur pecuniar.

167 Or, această revocare a avut loc într-un termen de aproximativ doi ani și nouă luni, care este inferior termenului de cinci ani aplicabil în speță (a se vedea punctul 161 de mai sus).

168 Din considerațiile care precedă rezultă că nerespectarea normelor referitoare la revocarea actelor nelegale nu este dovedită în speță.

169 Concluzia menționată la punctul 168 de mai sus nu poate fi repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantului.

170 În primul rând, argumentele menționate la punctul 145 de mai sus privesc o modificare a treptei reclamantului rezultată din nota din 6 martie 2015, iar nu din deciziile atacate.

171 În al doilea rând, aplicarea principiului securității juridice (a se vedea punctul 144 de mai sus) nu interzice instituțiilor Uniunii să revoce un act administrativ nelegal după trecerea unui termen de trei luni. Astfel, după cum s-a menționat la punctul 161 de mai sus, în cazul în care, precum în speță, actul în cauză are un obiect pur pecuniar, termenul aplicabil este cel de cinci ani prevăzut la articolul 85 al doilea paragraf prima teză din statut.

172 În al treilea rând, argumentul menționat la punctul 145 de mai sus nu privește nota din 30 noiembrie 2017 sau pe cea din 31 ianuarie 2018, care nu au modificat nici remunerația pe care reclamantul o primise în perioada sa de activitate, nici gradul, treapta sau vechimea în treaptă a acestuia, ci s-au limitat la a-i aplica un factor de multiplicare cu valoarea de 0,9426565 în loc de 1, modificând astfel salariul luat în considerare pentru calculul pensiei.

173 În orice caz, din înscrisurile din dosar nu reiese că reclamantul ar fi putut să beneficieze de o treaptă suplimentară luând în considerare funcțiile de conducere pe care le ocupa.

174 În consecință, prezentul motiv trebuie respins.

Cu privire la insuficiența motivării

175 Reclamantul susține că deciziile pe care le contestă sunt afectate de lipsa oricărei motivări pertinente.

176 Acesta adaugă că Comisia face referire, în ceea ce privește factorul de multiplicare, la valori numerice contradictorii.

177 Comisia susține că nota din 30 noiembrie 2017 și cea din 31 ianuarie 2018 au fost suficient motivate.

178 Trebuie amintit că cerința de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE, prezentă de asemenea la articolul 25 al doilea paragraf din statut, are scopul de a permite instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității deciziilor care lezează și de a acorda părților interesate indicații suficiente pentru a putea ști dacă aceste decizii sunt bine fundamentate sau dacă sunt afectate de un viciu care permite să li se conteste legalitatea (Hotărârea din 26 noiembrie 1981, Michel/Parlamentul, 195/80, EU:C:1981:284, punctul 22, Hotărârea din 14 iunie 2018, Spagnolli și alții/Comisia, T-568/16 și T-599/16, EU:T:2018:347, punctul 68, și Hotărârea din 14 decembrie 2018, UC/Parlamentul, T-572/17, nepublicată, EU:T:2018:975, punctul 57).

179 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea unui act trebuie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. Astfel, o decizie este suficient motivată atunci când a intervenit într-un context cunoscut de funcționarul vizat, care îi permite să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa [a se vedea Hotărârea din 3 iulie 2019, PT/BEI, T-573/16, EU:T:2019:481, punctul 375 (nepublicată) și jurisprudența citată].

180 În speță, printr-o notă din 23 noiembrie 2017, PMO a comunicat reclamantului că, începând cu reforma din 2004, numărul de trepte era limitat la cinci și că, din acest motiv, fusese încadrat, cu ocazia pensionării sale, în gradul AD 12 treapta a cincea în loc de gradul AD 12 treapta a opta (în care era încadrat când se afla încă în activitate). Acestuia îi fusese totuși aplicat un coeficient corector cu valoarea de 1,1314352, pentru ca pensia sa să poată fi calculată pe baza unui salariu echivalent celui pe care îl avea când se afla încă în activitate, și anume 13 322,22 euro.

181 PMO a amintit de asemenea în această notă că factorul de multiplicare pe baza căruia fusese calculat salariul reclamantului în martie 2015, înainte de pensionarea sa, fusese modificat în februarie 2013, trecând de la valoarea de 0,9426565 la valoarea 1. Totuși, potrivit PMO, această modificare era lipsită de motiv, întrucât nu era asociată unei promovări. Aceasta generase astfel o sumă primită în exces, constatată în noiembrie 2015.

182 PMO menționa de asemenea, în nota din 23 noiembrie 2017, că eroarea referitoare la factorul de multiplicare avea incidență asupra evaluării drepturilor de pensie ale reclamantului, nota din 6 martie 2015 fiind întemeiată pe un factor de multiplicare și, așadar, pe un salariu de bază eronate. PMO concluziona cu privire la acest aspect informându-l pe reclamant că o nouă notă referitoare la pensia sa urma să îi fie comunicată printr-o scrisoare separată.

183 În nota din 30 noiembrie 2017, salariul de bază a fost modificat, fiind stabilit la 12 558,28 euro. Coeficientul corector aplicat ca urmare a modificării treptei menționate la punctul 180 de mai sus a fost,prin urmare, de asemenea modificat, trecând de la valoarea de 1,1314352 la o valoare de 1,066555. În document se menționează că aceste modificări intră în vigoare începând cu 1 aprilie 2015.

184 În fișa de pensie din ianuarie 2018, în care apare noua valoare a coeficientului corector, și anume 1,066555, se face referire la o creanță a Uniunii în valoare de 7 389,51 euro, care corespunde sumei creanțelor constatate între aprilie 2015 și decembrie 2017, care apar de asemenea în aceeași fișă.

185 În sfârșit, astfel cum s-a menționat la punctul 40 de mai sus, în graficul care însoțește nota din 31 ianuarie 2018, PMO indica cuantumul total al fiecăreia dintre cele trei creanțe, acest cuantum fiind de 7 389,51 euro pentru cea de a treia creanță.

186 Este adevărat că, în nota din 23 noiembrie 2017, prezentarea relației dintre, pe de o parte, factorul de multiplicare care permite menținerea salariilor agenților, calculate în prezent prin referire la noua grilă de salarii introdusă ulterior reformei din 2004 (a se vedea punctul 17 de mai sus) și, pe de altă parte, coeficientul corectiv aplicat pentru ca pensia reclamantului să poată fi calculată pornind de la un salariu echivalent salariului de bază, adică cel pe care îl avea (sau pe care ar fi trebuit să îl aibă) acesta când se afla încă în activitate (a se vedea punctul 25 de mai sus), a fost perturbată de faptul că PMO utiliza uneori același termen, „multiplikationsfaktor”, pentru a desemna, fără distincție, factorul de multiplicare sau coeficientul corectiv.

187 Totuși, un vechi agent atât de experimentat și rezonabil de informat precum reclamantul, căruia, în plus, îi fusese aplicat un factor de multiplicare de la intrarea în vigoare a reformei din 2004, în timp ce un coeficient corector îi era aplicat numai de la pensionarea sa, în aprilie 2015, putea face diferența între aceste două elemente.

188 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul era în măsură să cunoască motivele notei din 30 noiembrie 2017, precum și pe cele ale notei din 31 ianuarie 2018, în măsura în care aceasta constata existența celei de a treia creanțe.

189 În consecință, motivul întemeiat pe o motivare insuficientă trebuie respins.

Cu privire la eroarea vădită de apreciere

190 Reclamantul, după ce a amintit mai multe dispoziții normative referitoare la CESA, precizează că, până la pensionarea sa, a avut responsabilități administrative importante și a exercitat funcții privind gestionarea personalului. Informațiile pe care SEAE le-ar fi furnizat PMO ar fi, așadar, eronate.

191 Comisia arată că PMO a ținut seama de încadrarea reclamantului astfel cum a fost stabilită de autoritățile competente pe parcursul carierei sale.

192 Împrejurarea, presupunând că este stabilită, că reclamantul a exercitat funcții înalte, printre altele de gestionare a personalului, nu poate avea incidență asupra legalității notei din 30 noiembrie 2017 și a notei din 31 ianuarie 2018, în măsura în care aceasta menționează existența celei de a treia creanțe, din moment ce coeficientul corector aplicat cuantumului pensiei reclamantului începând cu fișa de pensie din ianuarie 2018 nu se întemeiază pe tipul funcțiilor exercitate de acesta, ci pe faptul că el nu beneficiase, după reforma din 2004, de nicio promovare care să poată justifica faptul că factorul de multiplicare care îi era aplicat a fost modificat retroactiv în februarie 2013 și a continuat să îi fie aplicat ulterior (a se vedea punctele 181-183 de mai sus).

193 În consecință, motivul întemeiat pe o eroare vădită de apreciere trebuie respins.

194 În ceea ce privește, pe de altă parte, argumentul potrivit căruia Comisia „nu a prezentat deciziile în executarea cărora au fost stabilite fișele de pensie [ale reclamantului] începând cu 1 aprilie 2015”, acesta nu are legătură cu legalitatea notei din 30 noiembrie 2017 și a notei din 31 ianuarie 2018 care au fost comunicate reclamantului. Prin urmare, acesta trebuie respins.

195 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

196 Potrivit articolului 135 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, o parte, chiar dacă a avut câștig de cauză, poate fi obligată de Tribunal la plata, în tot sau în parte, a cheltuielilor de judecată, în cazul în care conduita acesteia, inclusiv din perioada anterioară formulării cererii introductive, justifică acest lucru.

197 În speță, astfel cum s-a arătat la punctul 63 de mai sus, este regretabil că PMO nu a adăugat în fișa de pensie din noiembrie 2015 explicații referitoare la motivele deciziei prin care se constată existența primei creanțe. Pe de altă parte, PMO, după ce a identificat eroarea referitoare la factorul de multiplicare aplicat reclamantului, a dedus toate consecințele care rezultau din această eroare abia după doi ani. În plus, abia în nota din 31 ianuarie 2018 reclamantul a putut dispune de un grafic complet care a evidențiat toate rambursările trecute și viitoare referitoare la fiecare dintre cele trei creanțe. În sfârșit, cu ocazia respingerii reclamației, la 27 iunie 2018, Comisia s-a mulțumit să invoce, în parte în mod eronat, inadmisibilitatea acestei reclamații, fără a răspunde pe fond la argumentele totuși substanțiale ale reclamantului.

198 Ținând seama de ansamblul împrejurărilor expuse la punctul 197 de mai sus, este necesar să se concluzioneze că Comisia suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de reclamant.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Comisia Europeană suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de ZF.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 februarie 2020.

Semnături